

David Safier

Maleit karma

Traducció de Michael Steinmetz i Carlota Vallès

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Mieses Karma*

La primera edició en català d'aquesta obra
va ser publicada a Editorial Empúries l'any 2010

Primera edició en aquest segell: juny del 2013
Primera edició en aquesta col·lecció: octubre del 2013
© Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg, 2007
© de la traducció: Michael Steinmetz i Carlota Vallès Ferré, 2010
© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 21016-2013

ISBN: 978-84-9930-746-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

*Per a la Marion, el Ben i el Daniel:
vosaltres sou el meu nirvana.*

EL DIA QUE VAIG MORIR NO va ser precisament divertit. I no només a causa de la meva mort. Per ser precisa, aquest fet va entrar, amb penes i treballs, en el lloc sis del rànquing dels pitjors moments del dia. El cinquè va ser l'instant que la Lilly, amb ulls endormiscats, em va mirar preguntant:

—Per què no et quedes a casa avui, mama? És el meu aniversari!

Em va passar pel cap la resposta següent: «Si fa cinc anys hagués sabut que el teu aniversari i l'entrega del Premi Nacional de Televisió coincidirien mai el mateix dia, m'hauria encarregat que vinguessis al món abans. Per cesària!».

En lloc d'això li vaig dir en veu baixa:

—Em sap greu, cuca. —La Lilly va començar a mossegar-se trista les mànigues del pijama del Pumuky i, com que no vaig poder suportar gaire més aquesta imatge, vaig afegir ràpidament la frase màgica que fa somriure tot nen trist:— Vols veure el regal?

Jo mateixa no l'havia vist encara. Se n'havia hagut d'encarregar l'Alex, ja que jo feia mesos que no anava a comprar enlloc a causa del volum de feina a la redacció. I de fet no ho trobava a faltar. No hi havia res que em posés

més nerviosa que perdre el meu temps tan valuós a la cua del supermercat. I per obtenir les coses bones de la vida, des de roba i sabates fins a cosmètics, no em calia anar a comprar. Com a Kim Lange, conductora del programa d'entrevistes polític més important d'Alemanya, les rebia de les marques més prestigioses. Així, *Gala* em comptava entre les «dones al voltant de la trentena més ben vestides», mentre que un altre gran diari sensacionalista, menys aflagador, em definia com a «morena fornida amb cuixes massa grosses». Aquest diari me la portava votada perquè els havia prohibit publicar fotos de la meva família.

—Aquí tenim una doneta preciosa, que vol el seu regal —vaig cridar per la casa.

I des del jardí van respondre:

—Doncs, que surti aquesta doneta preciosa!

Vaig agafar la mà de la meva filla esvalotada per dir-li:

—Però posa't les sabatilles.

—No me les vull posar —va protestar la Lilly.

—Et constiparàs! —la vaig avisar.

Però només va respondre:

—Ahir no em vaig constipar. I tampoc no portava sabatilles.

I abans que pogués trobar un contraargument sensat a aquesta enrevessada però concloent lògica infantil, la Lilly ja corria descalça pel jardí mullat de rosada.

Derrotada, la vaig seguir i vaig respirar fondo. Feia olor d'«aviat serà primavera» i jo m'alegrava per mil·lèsima vegada, amb una barreja de sorpresa i orgull, de poder-li oferir a la meva filla una casa tan fantàstica a Potsdam, amb un jardí enorme; jo, que havia crescut en un Plattenbau¹ a

1. Edifici construït amb plaques, típic de la RDA. (*Nota dels t.*)

Berlín. El nostre jardí d'aleshores constava de tres jardineres amb geranis, pensaments i burilles.

L'Alex esperava la Lilly al costat d'una gàbia per a conillets d'Índies que havia construït ell mateix. Amb els seus trenta-tres anys encara estava realment guapo —com una versió jove de Brad Pitt, només que, per sort, sense la seva avorrida mirada seductora—. Encara m'hauria caigut la bava davant del seu aspecte si entre nosaltres tot hagués anat bé. Però la nostra relació en aquest moment era tan estable com la Unió Soviètica el 1989. I tenia més o menys el mateix futur.

L'Alex no portava bé el fet d'estar casat amb una dona d'èxit, i jo tampoc el fet de conviure amb un mestre de casa frustrat que es consumia sentint, dia rere dia, les altres mares al parc: «És tan geniaaal, que un home es cuidi dels fills, en lloc de perseguir l'èxit».

Igualment, les nostres converses sovint començaven amb «La teva feina és més important que nosaltres» i acabaven encara més sovint amb «Que no se t'acudeixi tirar el plat, Kim!».

Abans, com a mínim, tot seguit hi havia sexe de reconciliació. Ara, feia tres mesos que res de res. Fet que era una llàstima, ja que les nostres relacions sexuals sempre havien estat entre bones i excel·lents, depenent del dia. I això significava alguna cosa, ja que amb tots els homes amb qui havia estat abans d'ell, el sexe no era precisament un esdeveniment per tirar coets.

—Aquí tens el regal, preciosa —va dir l'Alex somrient i assenyalant el conillet d'Índies, que estava rosegant a la seva gàbia.

—Un conillet d'Índies! —va exclamar entusiasmada la Lilly. I jo, decebuda vaig completar per a mi: «Un coi de conillet d'Índies prenyat!».

Mentre la Lilly contemplava satisfeta la seva nova mascota, vaig agafar l'Alex per les espatlles i me'l vaig emportar a banda.

—Aquesta bèstia està a punt de multiplicar-se —li vaig dir.

—No, Kim, està només una mica grassa —em va calmar.

—D'on l'has tret?

—D'una granja sense ànim de lucre —va ser la resposta impertinent.

—Per què no l'has comprat en una botiga de mascotes?

—Perquè els animals d'allí estan igual de sonats que la teva colla de la tele.

Pam! Això m'havia de tocar, i ho va fer. Vaig respirar fondo, vaig mirar el rellotge i vaig dir amb veu continguda:

—Ni trenta segons.

—Com que «ni trenta segons»? —va preguntar l'Alex irritat.

—No has parlat ni trenta segons amb mi sense retreure'm que avui vagi a l'entrega de premis.

—No et retrec res, Kim. Només qüestiono les teves prioritats —va respondre.

Tot això em feia empenyar molt, ja que en realitat m'hauria agradat que ell m'acompanyés a l'entrega de premis. Al cap i a la fi, havia de ser el moment àlgid de la meva carrera professional. I el meu marit hauria d'haver estat al meu costat, collons! Però jo no podia qüestionar les seves prioritats, ja que consistien a organitzar l'aniversari de la Lilly.

I, així, vaig dir amargament:

—I el coi de conillet d'Índies sí que està prenyat!

—Fes-li un test d'embaràs —va respondre, sec, i va marxar cap a la gàbia.

El vaig mirar amb ràbia mentre agafava el conillet d'Índies i el posava als braços d'una Lilly més que contenta. Els dos li estaven donant lletsons. Jo estava plantada al seu costat, d'alguna manera, en una mena de «més enllà» que, a poc a poc, s'anava convertint en el meu lloc habitual en aquesta família. Un lloc poc agradable.

I aquí, en aquest «més enllà», em vaig posar a pensar en el meu test d'embaràs. Quan no em va venir la regla vaig aconseguir ignorar-ho, gràcies a una força de repressió increïble, durant sis dies. Al setè dia vaig fer un esprint de bon matí cap a la farmàcia, mentre anava remugant «merda, merda, merda», vaig comprar el test, vaig fer un altre esprint cap a casa, estava tan nerviosa que el test em va caure al vàter, vaig córrer un altre cop cap a la farmàcia, vaig comprar un altre test, vaig tornar corrent una altra vegada, vaig pixar sobre la tira i vaig haver d'esperar un minut.

Va ser el minut més llarg de la meva vida.

Un minut al dentista és llarg. Un minut d'Eurovisió és encara més llarg. Però el minut que un coi de test d'embaràs necessita per determinar si apareixerà una segona ratlleta o no és la prova de paciència més dura del món.

Però per a mi encara va ser més dur veure la segona ratlleta.

Vaig pensar a avortar, però tan sols aquest pensament se'm feia molt difícil d'imaginar. Havia vist com la meva millor amiga, la Nina, ho havia hagut de fer amb dinou anys, després del nostre viatge a Itàlia, i com havia patit. Em vaig adonar que fins i tot tenint en compte la meva duresa, que havia adquirit com a presentadora d'un programa d'entrevistes, em seria molt més difícil que a la Nina haver de conviure amb aquest dilema de consciència.

Així, van seguir nou mesos desconcertants: mentre que

jo tenia pànic, l'Alex s'ocupava de mi amb gran afecte i li feia una il·lusió increïble la criatura. Això, en certa manera, em feia ràbia, ja que em sentia encara més com una embarassada desnaturalitzada.

Tot el procés de l'embaràs em va resultar enormement abstracte. Veia les ecografies i notava els copets a la panxa. Però que un petit ésser estigués creixent dins meu només era capaç de comprendre-ho en uns pocs i curts moments de felicitat.

La major part del temps vaig estar enfeïnada intentant combatre les nàusees i les alteracions hormonals. I en cursos per a embarassades en els quals havíem de «sentir el propi úter».

Sis setmanes abans del naixement vaig deixar de treballar i al nostre sofà vaig poder experimentar la mateixa sensació que deuen tenir les balenes encallades a la sorra. Els dies eren feixucs i, si no hagués estat perquè em trobava a la cua de la caixa del supermercat, fins i tot me n'hauria alegrat que per fi tot acabés quan vaig trencar aigües.

Tal com aconsellen els metges en aquests casos, em vaig estirar ràpidament sobre el terra fred. Els clients que estaven al meu voltant ho anaven comentant amb frases com: «No és la Kim Lange, la presentadora?», «M'és igual, mentre obrin una altra caixa!» i «Quina sort que no em tocarà netejar aquest merder».

L'ambulància va trigar quaranta-tres minuts a arribar, durant els quals vaig signar un parell d'autògrafs i vaig haver d'explicar a la caixera que s'havia fet una imatge falsa dels presentadors de telenotícies («No, no són tots gais»).

Quan vaig arribar a l'hospital va començar un part que va durar vint-i-cinc hores. La llevadora m'animava constantment entre contracció i contracció: «Sigues positiva.

Alegra't de cada contracció!». I jo pensava en el meu dolorós deliri: «Si sobrevisc, et mato, mala bruixa!».

Pensava que em moria. Si no hagués estat per l'Alex i la seva manera de tranquil·litzar-me no ho hauria suportat. Ell repetia cada vegada amb veu decidida: «Estic amb tu. Sempre!». I jo li estrenyia la mà tan fort que després d'unes setmanes encara li costava moure-la. (Les infermeres em van explicar després que sempre posen una nota als homes, depenent de com s'han comportat durant les hores més estressants del part. L'Alex va aconseguir un sensorial 9,7. La mitjana estava en 2,73.)

Quan els metges, després de tota la tortura, em van posar la petita Lilly (tota arrugada a causa del part) damunt la panxa, ja em vaig oblidar de tot el dolor. No la podia veure, perquè els metges encara s'estaven ocupant de mi. Però podia sentir la seva pell suau i arrugada. I aquest moment va ser el més feliç de la meua vida.

I ara, cinc anys després, tenia la Lilly al jardí davant meu i no podia celebrar el seu aniversari amb ella perquè havia d'anar a l'entrega de premis a Colònia.

Em vaig empassar la saliva i vaig anar amb el cor encogit cap a la meua nena, que estava pensant un nom per al conillet d'Índies («Es dirà Pipi, *Peturret* o Bàrbara»). Li vaig fer un petó i li vaig prometre:

—Demà passaré tot el dia amb tu.

L'Alex em va advertir:

—Si guanyes el premi demà estaràs fent entrevistes tot el dia.

—Doncs, aleshores passaré el dilluns amb la Lilly —vaig respondre emprenyada.

—El dilluns tens consell de redacció —va tornar-me-la l'Alex.

—Me'l saltaré.

—Sí, segur —em va dir amb una rialleta sarcàstica, que em despertava el desig d'entaforar-li un cartutx de dinamita a la boca. I ho va coronar dient:— No tens mai temps per a la petita.

Quan la Lilly ho va sentir els seus ulls tristos deien: «El pare té raó». Això em va arribar al fons del cor. Tant, que vaig començar a tremolar.

Insegura, vaig acariciar els cabells de la Lilly i vaig dir:

—Et juro i et perjuro que aviat passarem un dia genial juntes.

Va somriure tímidament. L'Alex anava a dir alguna cosa, però jo li vaig llançar una mirada que va fer que, intel·ligentment, s'ho repensés. Segurament va poder veure als meus ulls la fantasia amb els cartutxos de dinamita. Vaig abraçar molt fort la Lilly una altra vegada, vaig travessar la terrassa² cap dins a casa, vaig respirar fondo i vaig demanar un taxi per anar a l'aeroport.

En aquests moments encara no em podia imaginar com seria de difícil mantenir la promesa que havia fet a la Lilly.

2. De les Memòries de Casanova: En la meua cent tretzena vida com a formiga em dirigia amb una companyia a la superfície terrestre. Volíem inspeccionar, seguint les ordres de la reina, el terreny al voltant del nostre regne. Marxàvem sota el sol abrusador sobre les pedres calentes, quan, en pocs segons, el sol es va amagar com en l'Apocalipsi. Els meus ulls van mirar cap al cel i van veure la sola d'una sandàlia de dona que es dirigia imparable cap a nosaltres. Era com si el cel caigués sobre els nostres caps. I jo vaig pensar per a mi: «Hauré de morir una altra vegada només perquè un humà no sap mirar on trepitja».